

కథా కౌముది

భాస్కర్ కి ఒక ఉత్తరం

పొత్తూరి విజయలక్ష్మి

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2017)లో బహుమతి పొందిన కథ

తుఫాను సమయంలో సముద్రంలా అల్లకల్లోలంగా వుంది అతని మనసు. తేనె తుట్టెమీద రాయి వేసినట్టు చుట్టుముడుతున్న జ్ఞాపకాలు, ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తున్నాయి. మనసులో ఏదో ఆవేదన. ఆందోళన.

కళ్ళుమూసుకుని కాసేపు శ్వాసమీద దృష్టి కేంద్రీకరించాడు. అలజడి కాస్త తగ్గింది. ఓ గ్లాసు చల్లటి మంచినీళ్ళు తాగాడు.

జేబులోంచి ఆ ఉత్తరం తీసుకుని చదవడం మొదలుపెట్టాడు.

ప్రియమైన భాస్కర్ కి!

ఈ మెయిల్స్, సెల్ ఫోన్ సంభాషణలూ, మెసేజ్ లూ, వాట్సప్ లో చాటింగ్ లూ చలామణి అవుతున్న ఈరోజుల్లో ఇంత పెద్ద ఉత్తరం, అదీ నా దగ్గర్నుంచీ వచ్చిందంటే ఆశ్చర్యంగా ఉం దికదూ!

నీకేకాదు ఉత్తరం రాసిన నాకూ వింతగానే ఉంది. కావితం మీద కలం పెట్టి నాలుగువాక్యాలు రాయడం పూర్తిగా అలవాటు తప్పిపోయిందేమో ఉత్తరం రాయడం శ్రమగానే అనిపించింది.

కానీ ఇంక దారిలేదు. నేను ఫోన్ చేస్తే నువ్వు తియ్యవు. మీటింగ్ లో ఉన్నాను తర్వాత ఫోన్ చేస్తాను అని తప్పించుకుంటావు. ఒకవేళ తీసినా మనిద్దరికీ మాటలు దొరకవు. 'హాయ్! ఎలా వున్నావు? ఆ తర్వాత బై' అంటే. నాలుగో మాట మాట్లాడుకోలేం.

మనిద్దరి మధ్య చెప్పలేనంత దూరం ఏర్పడిపోయింది. దాన్ని దాటుకు రావాలంటే చాలా కష్టమైన వ్యవహారం. ఆ అగాధం ఛేదించుకుని నా మనసులోని ఆలోచనలను నీతో పంచుకోవాలంటే ఇలా ఉత్తరం రాయడం ఒక్కటే మార్గంగా అనిపించింది నాకు.

అందుకే ఈ ఉత్తరం రాస్తున్నాను. అసలు కవరు తెరిచి చూస్తావా? నా పేరు చూడగానే చించి అవతల పారేస్తావా? చదవడం మొదలు పెట్టినా ఏవీటీ సాద అని విసుక్కోకుండా చివరిదాకా చదువుతావా? మనసుకి సందేహంగానే వుంది. దైవం మీద భారం వేసి రాస్తున్నాను. నువ్వు చదువుతావనే ఆశతో రాస్తున్నాను.

రాయాలని తపనతో మొదలుపెట్టాను గానీ ఏం రాయాలి? అసలు ఎక్కడనించీ ప్రారంభించాలో అర్థంకావడం లేదు.

ఎన్నో సంఘటనలు, ఎన్నో జ్ఞాపకాలు.

నాకంటే నాలుగేళ్ళు చిన్న నువ్వు. అమ్మా నాన్నలకు మొదట ఒక పిల్లవాడు పుట్టి రెండేళ్ళు పెరిగి ఏదో జబ్బు చేసి పోయాడుట. తర్వాత నేను. నా తరువాత పుట్టిన మగపిల్లవాడు పురిట్లోనే పోయాడు. నువ్వు ఆఖరువాడివి.

నాలుగు కాన్పులు కన్నా దక్కింది వాళ్ళిద్దరే. వాళ్ళిద్దరే మాకు రెండుకళ్ళు అని అమ్మ అందరికీ చెప్పుకుని బాధపడడం నాకింకా గుర్తే.

మనకు పెద్దగా ఆస్తిపాస్తులు లేవు. మధ్యతరగతి కుటుంబం. నాన్నగారిది చిన్న ఉద్యోగం. అమ్మ ఓర్పూనేర్పూకల ఇల్లాలు కాబట్టి చక్కగా సంసారాన్ని లాక్కొచ్చింది. మనిద్దరినీ అరిచేతుల్లో పెట్టుకుని పెంచారారు అమ్మానాన్నా. నాన్నంటే భక్తే తప్ప భయం వుండేదికాదు. ఇక అమ్మ మనకి బొమ్మ.

సముద్రస్నానాలకు, తిరునాళ్ళకూ, శుభకార్యాలకూ, సినిమాలకూ నలుగురం కలిసే వెళ్ళేవాళ్ళం. ఉన్నంతలో దర్జాగా వున్న మన కుటుంబాన్ని చూసి మురిసిపోయేవాళ్ళు అందరూ. అపురూపంగా గడిచింది మన బాల్యం.

ఇద్దరం చిన్నప్పటినుంచీ ఒకే చోట చదువుకున్నాం. ముందు ఒకే కాన్వెంట్ లో తర్వాత ఒకే కాలేజీలో. నాకు సైకిల్ తొక్కడం నువ్వే నేర్పించావు.

నేను చదువు పూర్తిచేసి ఉద్యోగంలో చేరాను. ఆ తరువాత ఏడాదికే నా పెళ్ళి అయింది. మీ బావగారికి బాంబేలో ఉద్యోగం. పెద్దవాళ్ళని ఎవరో పట్టుకుని నన్ను బాంబే ట్రాన్స్ ఫర్ చేయించారు. పెళ్ళయిన ఆరునెలల తర్వాత బాంబేకి ప్రయాణమయ్యాను.

"అక్క వెళ్ళిపోతే మనం ఎలా ఉంటాం? దాన్ని ట్రాన్స్ ఫర్ చేయించే బదులు బావగారినే ఈ ఊరికి ట్రాన్స్ ఫర్ చేయించివుంటే అక్క ఇక్కడే వుండేది. ఇప్పుడు అంత దూరం వెళ్ళిపోతోంది. ఎట్లా అమ్మా?" అని అమ్మని కావలించుకుని నువ్వు ఏడవడం నాకింకా కళ్ళముందు మెదులుతుంది.

"ఆడపిల్ల కాపరానికి వెళ్ళక తప్పుతుందా? వస్తూపోతూ వుంటుందిలే" అని నిన్ను ఓదార్చింది అమ్మ.

నేను బాంబే వచ్చేశాను. క్రమం తప్పకుండా ఉత్తరాలు రాసుకునే వాళ్ళం. మొదటిసారి కడుపుతో వుండి పురిటికి వచ్చినప్పుడు నువ్వు చేసిన హడావిడి అంతా ఇంతాకాదు. దానితో సినిమాలకీ షికార్లకీ తిరిగితే నీ చదువు కాస్తా చెట్టెక్కుతుంది అని నాన్నగారు కోప్పడ్డా వినేవాడివికాదు. సుధీర్ నీ, ఆ తర్వాత రెండేళ్ళకి పుట్టిన సుమంతనీ తగని ముద్దుచేసేవాడివి.

నీ చదువు పూర్తికావటం, వెంటనే ఉద్యోగం, తర్వాత మూడేళ్ళకి నీ పెళ్ళి, నువ్వు తండ్రివయ్యావు. ఆ సమయంలోనే నాన్నగారు రిటైరయ్యారు. " మాకున్నది వాడొక్కడు. వాడి దగ్గరే వుంటాం" అని నిర్ణయించుకున్నారు. ఆయన డబ్బు సగం, నీ డబ్బు సగం వేసి ఇల్లు కట్టుకున్నారు. అమ్మా నాన్నా సంతోషంతో పొంగిపోయారు.

"బాధ్యతలు తీరిపోయాయి. ఇక పిల్లలని, మనవలని చూసుకుంటూ హాయిగా కాలక్షేపం చేస్తాం" అని సంబరపడిపోయారు.

అయితే ఆ ఆనందం ఎక్కువకాలం నిలవలేదు. ఊహించని విధంగా మారిపోయింది వాళ్ళ జీవితం.

మనిద్దరి మధ్య గొడవలు వచ్చాయి. అని ఎందుకు వచ్చాయి? కారణం ఎవరు? అని పరిశోధనలు అనవసరం. ఎవరిది తప్పులని ఆరాలూ అనవసరమే. ఎందుకంటే " నేను చేసింది ఒప్పు. తప్పంతా వారిదే" అనిపించటం మానవ సహజం. ఇందుకు ఇంకెవరో బాధ్యులు అని నేరం ఇంకెవరి మీదకో నెట్టడం అవివేకం.

అటువంటి క్లిష్టపరిస్థితుల్లో మనిద్దరం స్థిరంగా నిలబడకపోవటం మన తప్పు.

అలా నిలబడి వుంటే ఈ గొడవలన్నీ వచ్చేవే కాదు.

శకుని చెప్పిన చెప్పుడు మాటలు విని దుర్యోధనుడు పెడమార్గం పట్టాడుగానీ కన్నతల్లి కైక ప్రలోభానికి భరతుడు లొంగలేదు కదా!

కాలమహిమ అనాలో మన ఖర్మం అనుకోవాలో, అది మనకి గొడ్డలి పెట్టు అయింది.

ఇంత చదువుకున్నాం. ఇన్ని తెలివితేటలున్నాయి. అయినా సమయం వచ్చేసరికి అవేమీ మనకు ఉపయోగపడలేదు. ఇద్దరికిద్దరం మూర్ఖుల్లాగానే ప్రవర్తించాం.

మనిద్దరి మధ్య దూరం ఏర్పడిపోయింది. మాట్లాడుకోడం మానేశాం. పోట్లాడుకోడం ప్రారంభించాం. తమలపాకుతో నువ్వొకటంటే తలుపు చెక్కతో నే రెండంటా అన్నట్టే తయారయ్యాం.

రాకపోకలు ఆగిపోయాయి. ఒకే తల్లి కడుపున పుట్టిన ఇద్దరం అకారణంగా వైరం పెంచుకుని దూరం అయిపోయాం.

"ఏం వాడు మాట్లాడకపోతే నాకు జరగదా!?" అని నేనూ, "దాన్ని బ్రతిమాలడానికి నాకేం ఖర్మ?" అని నువ్వు బిగుసుకు కూర్చున్నాం.

అక్కడే మనం చాలా తప్పుచేశాం. మన పంతాలు పట్టింపులూ వీటి గురించే ఆలోచించాం గానీ " మన చుట్టూ మనవాళ్ళున్నారు. మన విరోధం ప్రభావం వాళ్ళమీద పడుతుంది. " వాళ్ళూ నష్టపోతారు అనే ఆలోచనైనా రాలేదు మనకి.

ఫలితం మన పిల్లలు జీవితంలో ఎన్నో సరదాలు కోల్పోయారు. నా పిల్లలు మేనమామ ఆప్యాయతకు దూరం అయ్యారు. నీ పిల్లలు మేనత్త ప్రేమనుండి వంచించబడ్డారు.

మా పిల్లల చిన్నప్పుడు "అమ్మా! మా ఫ్రెండ్స్ అందరూ వాళ్ళ మామయ్య దగ్గరికి వెళ్తారు సెలవులకి. మనం ఎందుకు వెళ్ళం?" అని అమాయకంగా అడుగుతూ వుంటే ఏవో వున్నవీ లేనివీ కల్పించి కట్టుకథలు చెప్పి దాటేసేదాన్ని.

ఇదంతా నేను నీకు చెప్పడం అనవసరం. నేను ఎదుర్కున్న పరిస్థితులే నువ్వు ఎదుర్కుని వుంటావు. అత్తయ్య గురించి అడిగిన నీ పిల్లలకు నువ్వు ఏవో కట్టుకథలు చెప్పేవుంటావు.

వాళ్ళు సరే. పిల్లలు. నిముషంలో మర్చిపోతారు.

మన విరోధం వల్ల సర్వనాశనం అయిపోయారు అమ్మా నాన్నా. తలమీద పిడుగు పడినట్లు అయింది వాళ్ళకి.

మొదట్లో పెద్దరికం వహించి మనకు నచ్చుచెప్పాలని వ్యర్థప్రయత్నం చేశారు కరవమంటే కప్పుకు కోపం. వదలకుంటే పాముకు కోపం. అడకత్తెరలో పోక చెక్కలా అయిపోయింది వాళ్ళ పని.

ఏ తల్లితండ్రులకైనా పిల్లలమీద అపారమైన ప్రేమ వుంటుంది. పెద్ద వయసు వచ్చాక ఆ ప్రేమ మరింత ఎక్కువ అవుతుంది. ఆ వయసులో ఏ పనీ వుండదు కాబట్టి తీరిగ్గా కూర్చుని పిల్లలని తల్చుకోవడమే వాళ్ళకి కాలక్షేపం.

అమ్మానాన్నలకి ఆ అదృష్టం కూడా లేకుండా పోయింది. నీ దగ్గర నీ ఇంట్లో వుంటున్నారు. నీకు నేను బద్ధశత్రువుని. ఆ ఇంట్లో నా పేరెత్తడమే నిషిద్ధం. వాళ్ళకేమో కడుపుతీపి. దూరాన వున్న కూతురి మీద మమకారం. ఎంత నరకం అనుభవించామో తల్చుకుంటేనే ఒళ్ళు జలదరిస్తుంది.

నేను నీ ఇంటి గడప తొక్కను. కాబట్టి వాళ్ళిద్దరే నా దగ్గరకు వచ్చి నెలరోజులుండి వెళ్ళేవాళ్ళు. ఇక్కడా అదే పరిస్థితి. నీ ప్రసక్తి తేస్తే నాకూ ఒళ్ళుమండిపోయేది.

అలా ఓ సంవత్సరం తర్వాత మరో సంవత్సరం గడిచిపోయాయి.

మనిద్దరి ఇళ్ళల్లో ఎన్నో శుభకార్యాలూ వేడుకలూ జరిగాయి. వీలైనంతవరకూ శలవు దొరకలేదని వంకపెట్టి ఎగ్గొట్టాం. విధి ఖర్మకూ అని వచ్చినా మొదటి బంతిలో ఓ ముద్దతినేసి చల్లగా జారుకునేవాళ్ళం.

సుఖాల్లోనే కాదు కష్టం వచ్చినప్పుడు కూడా ఒకరినొకరు పలకరించుకుని సానుభూతి చూపించుకోలేదు మనం.

కిందటేడు నాన్నగారికి సుస్తీ చేసింది. హాస్పిటల్లో చేర్పించారు. ఆ విషయం పెద్దనాన్నగారి అబ్బాయి వాసు నాకు ఫోన్ చేసి చెప్పాడు. వెంటనే వచ్చి వాలిపోయాను. తిన్నగా హాస్పిటల్ తో వచ్చాను. నువ్వక్కడే ఉన్నావు. పొడిగా పలకరించుకున్నాం.

నాన్నగారికి గుండెపోటు వచ్చింది. "ఆపరేషన్ కి తట్టుకునే స్థితిలో లేదు ఆయన శరీరం. మందుల ద్వారానే తగ్గాలి" అన్నారు డాక్టరు.

రెండువారాలు హాస్పిటల్లో ఉన్నారు నాన్నగారు. కాస్త కోలుకున్నారు. ఆవేళ రేపు డిశ్చార్జ్ చేస్తాం. అన్నారు డాక్టర్.

నాన్నగారి మొహం పాలిపోయింది. "మరో వారం రోజులు ఇక్కడే వుండనివ్వండి డాక్టరుగారు" అన్నారు దీనంగా.

డాక్టరు ఆశ్చర్యపోయాడు. "పేషెంట్లు అందరూ ఎప్పుడెప్పుడు ఇంటికి వెళ్తామా అని ఆరాటపడతారు. డిశ్చార్జ్ చెయ్యండి అని మా ప్రాణాలు కొరుక్కు తింటారు. ఈసార్ ఇక్కడే వుంటానంటున్నారా?" అన్నాడు.

"ఇంటికి వెళితే మళ్ళీ తిరగబెడితే మళ్ళీ పరిగెట్టుకు రావాలిగా! ఇక్కడే ఇంకో పదిరోజులు వుండి పూర్తిగా తగ్గాక వెళ్తాను." అని పసిపిల్లవాడిలా ప్రాధేయపడి అడిగారు.

ఆయన నవ్వేశారు "పూర్తిగా తగ్గింది. అందుకే పంపిస్తున్నాం. ఇంటికెళ్ళి మందులు వాడండి" అనేసి వెళ్ళిపోయాడు.

ఎవరూ లేకుండా చూసి నా చెయ్యిపట్టుకుని కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకున్నారు నాన్నగారు "ఇక్కడున్నంతసేపూ నా దగ్గరే వుంటావమ్మా నువ్వు. ఇంటికి వెళితే నువ్వు అక్కడికి రావు. వస్తేగానీ వీల్లేదు అని బలవంతం చేసి స్థితిలో లేను నేను" అన్నారు.

నాకూ బాధవేసింది. "నా దగ్గరికి రండి నాన్నా. కొన్నాళ్ళు నా దగ్గరుండి రావచ్చు" అన్నాను.

"ఇన్నాళ్ళూ వచ్చాను. ఉన్నాను. ఇక ఆ ఆశకూడా లేదమ్మా. అంతదూరం ప్రయాణం చేసే శక్తిలేదు. ఈ సమయంలో కొడుకు నుంచీ దూరంగా వెళ్ళడం కూడా మంచిదికాదు. కానీ ఆ భగవంతుడి నిర్ణయం ఎలా వుంటే అలా జరుగుతుంది" అన్నారు.

నాన్న ఇంటికి వెళ్ళారు. నేను నా ఇంటికి వచ్చేశాను.

రోజూ పొద్దున డ్యూటీకి వెళ్తూ కారెక్కగానే నాన్నగారికి ఫోన్ చేసేదాన్ని. ఆఫీస్ కి చేరేదాకా ఆ గంటసేపూ కబుర్లు చెప్పేదాన్ని.

ఎనిమిదిన్నరకి నా ఫోనోస్తుందని పెందలాడే లేచి స్నానం టిఫిను ముగించి మందులు వేసిసుకుని కుర్చీలో కూర్చునేవారుట నాన్నగారు.

ఎన్నో కబుర్లు చెప్పేవారు. అన్నీ నా చిన్నప్పటి కబుర్లే.

"తల్లీ నీకు గుర్తుందా! నీ చిన్నప్పుడు అట్లతల్లికి ఉయ్యాల వేయించేవాడిని. నాకు ప్రమోషన్ వచ్చినప్పుడు నీకు నాచురంగుకి దానిమ్మపువ్వు రంగు అంచువున్న కంచపట్టు పరికిణీ కొనిపెట్టాం. అది కట్టుకుని మెళ్ళో పలకసరులు, చేతికి వంకీలు పెట్టుకుని బాలా త్రిపురసుందరిలా ఉండేదానివి." అంటూ ఎప్పటిప్పటి విషయాలో చెప్పేవారు. చెప్పిందే చెప్పి చెప్పిందే చెప్పి సంతోషపడేవారు.

"మీకు ఆయాసం వస్తోంది. ఇక చాలు" అని అమ్మ బలవంతాన ఫోన్ లాక్కునేది.

"అమ్మా! నాతో ఫోన్ లో మాట్లాడడం నాన్నగారికి హైరానా అవుతుందేమో ఫోన్ చెయ్యడం తగ్గించనా?" అని అడిగాను.

"అయ్యో.. ఆ పని చెయ్యకు. ఈ వయసులో ఆయనకి ఈ మాత్రం సంతోషం తృప్తి అయినా కలగనివ్వు" అంది అమ్మ.

ఎనిమిది నెలలు అలా గడిచాయి.

బాబాయ్ దగ్గర్నుంచీ ఫోన్.. నాన్నలేరని!! నాన్న ఆరోగ్యం బాగోలేదు. ఏదో రోజు అటువంటి వార్త వినాల్సి వస్తుంది అని మానసికంగా సిద్ధపడేవున్నా తెలియగానే భరించడం కష్టం అయిపోయింది. వెంటనే బయలుదేరాం.

చాలా ఏళ్ళ తర్వాత మళ్ళీ ఆ ఇంటి గడప తొక్కాను.

గుమ్మంలోనే ఎదురయ్యావు నువ్వు.

"బావగారూ! ప్లెజ్ టీకెట్లు శ్రమపడకుండా దొరికాయా!?" అని నువ్వు అడిగావు.

"అ! భాస్కర్ మామయ్యగారిని ఇవ్వాళ తీసుకెళ్తారా! రేప్పొద్దున్నా?" అని మీ బావగారు నిన్నడిగారు.

ఒకే రక్తం పంచుకుని ఒకే తల్లికడుపున పుట్టిన మనిద్దరం, తండ్రిని పోగొట్టుకున్న ఆ విషాద సమయంలో ఎదురెదురుగా వుండి ఒకరినొకరం పట్టుకుని బావురుమని ఏడిచే సామరస్యం కూడా లేనంత అయిపోయాం. ఇప్పుడు తల్చుకుంటే గుండె మండిపోతుంది.

నాన్నగారి అంత్యక్రియలు జరిగిన మర్నాడే బయలుదేరారు మీ బావగారూ, పిల్లలూ. వాళ్ళతో నేనూ ప్రయాణం అయితే బంధువులంతా తిట్టిపోశారు. పన్నెండురోజులూ ఉండాల్సిందే అన్నారు.

నీకూ నాకూ కూడా అదో అగ్నిపరీక్ష. ముళ్ళమీద ఉన్నట్టే ఉన్నాం ఇద్దరం. నువ్వు కర్మ చేస్తున్నావు. ఇల్లు కదలకూడదు.

నాకేమో ఆ ఇంట్లో ఊపిరాడదు. అందుకే ఏదో పని కల్పించుకుని ఇంటిపట్టున ఉండకుండా పగలంతా రోడ్లమీదే వుండేదాన్ని.

క్షణమొకయుగంలా ఆ పన్నెండురోజులూ గడిపేశాను. పన్నెండోరోజు దీపం చూడకూడదు అన్నారు. అందుకే మా ఆఫీస్ గెస్ట్ హౌస్ కి మారిపోయాను. మర్నాడు ఇంటికొచ్చాను. "కొన్నాళ్ళు అమ్మని నాతో తీసుకెళ్తాను" అన్నాను. " పుట్టింటివాళ్ళు తీసుకెళ్ళి నిద్రచేయించాక తీసుకెళ్ళొచ్చు" అన్నారు. టీకెట్లు బుక్ చేసి ముంబై వచ్చేశాను.

నెల మాసికానికి వచ్చి ఆ రాత్రి గుళ్ళో నిద్రచేసి మర్నాడే అమ్మను తీసుకుని వచ్చేశాను. అమ్మలో ఎంత మార్పు వచ్చింది. స్టబ్బుగా తయారైంది. మౌనంగా కూర్చుంటుంది. మనం పలకరిస్తే ముక్తసరిగా సమాధానం చెప్పుంది. ఏ గుడికో " వెళ్తాం అమ్మా" అన్నా "నేను రాను" అంటుంది.

ఆవిడకి తగిన దెబ్బ సామాన్యమైనదికాదు. యాభై ఏళ్ళు కలిసి జీవించిన జీవిత భాగస్వామిని పోగొట్టుకుంటే ఆవేదన భరించడం సరకమేకదా. ఆ గాయాన్ని కాలమే మాన్పాలి అనుకున్నాను.

అమ్మ నా దగ్గరికొచ్చి నెలదాటింది. నేను లేని సమయంలో నువ్వు అమ్మతో మాట్లాడావో లేదో నాకు తెలియదు. నేను అమ్మనే అడగలేదు. నిన్నూ అడగలేదు. మాటలే మానేసిన తర్వాత ఇప్పుడు హఠాత్తుగా ఈ ఉత్తరం నీకు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తూ వుండచ్చు. బలమైన కారణమే వుంది.

నిన్న జరిగిన ఒక సంఘటన నా మనసుని తూట్లుపాడి చేసింది. అందుకే ఈ ఉత్తరం రాస్తున్నా.

నిన్న నా కొలీగ్ సునీత వాళ్ళ అమ్మను వెంటబెట్టుకుని మా ఇంటికొచ్చింది. అమ్మని చూసి వెళ్తామని వచ్చిందిట. వాళ్ళు మరాఠీవాళ్ళు. అమ్మకు ఏవో నాలుగు ఇంగ్లీషు, హిందీ ముక్కలు తప్ప ధారాళంగా మాట్లాడలేదు. ఎందుకావిడ ఈవిడని చూడడం అని నవ్వొచ్చింది.

సరే వచ్చింది కదా అని ఆవిడని అమ్మ దగ్గర కూర్చోబెట్టి మేము హాల్లో కూర్చున్నాం. కాసేపయ్యాక టీ పెట్టుకుని ఆ గదిలోకి వెళ్ళాను. నాకు అడుగు ముందుకి పడలేదు.

భాస్కర్ అమ్మ స్వభావం నీకు తెలుసు. నాన్నగారైనా ఖాళీగా వుండేవారు గానీ అమ్మ లోతైన మనిషి. ఏనాడో ఏ విషయంలోనూ బయటపడేదికాదు. తోడబుట్టిన వారిదగ్గరా తోడికోడళ్ళ దగ్గరా కూడా ఏనాడూ తన మనసులోని మాట చెప్పుకునేదికాదు.

అటువంటి అమ్మ భాషరాని ఆ అపరిచితురాలి దగ్గర ఆవిడకు అర్థంకాకపోయినా తన గోడు వెళ్ళబోసుకుంటోంది.

"ఆయన పోయారని నాకే బాధలేదు. పోయారేమో సుఖపడ్డారు. ఇంకా వున్నా ఏం సుఖం? ఏ జన్మలో ఏం పాపం చేసుకున్నామో ఈ జన్మలో మాకీ బాధ కలిగించాడు ఆ దేవుడు. అందరిలాగే మాకూ పిల్లలంటే తగని మమకారం. ఉన్న ఇద్దరూ ఎడమొహం. కోప్పడి దార్లో పెట్టడానికి చిన్నపిల్లలూ కాదు. మా అంత వాళ్ళయ్యాక మేమేం చెప్తాం?"

కనిపించని కష్టం వచ్చిపడింది మాకు. ఏ ఆస్తి తగాదాలో కాదు. గోరంతలు కొండంతలు చేసి అకారణ వైరం. గుండెదాయి చేసుకుని భరించాం.

చివర చివర్లో ఆయన పడిన బాధ అంతా ఇంతాకాదు. వీళ్ళిద్దరూ కలిస్తే బావుండు. వచ్చేపండగకి వాళ్ళని రమ్మంటే వస్తారు. కొడుకూ కోడలూ, కూతురూ, అల్లుడూ మనవలూ, మనవరాళ్ళూ నట్టింట తిరుగుతూ వుంటే కళ్ళ చూసుకోవాలని వుంది. ఆడపిల్లను పుట్టింటికి తీసుకొచ్చి పసుపుకుంకాలు పెట్టి పంపించి ఎన్నేళ్ళయిందో. కలిగి భర్తం అంటే ఇదే అని బాధపడేవారు.

తెల్లవారి ప్రాణం పోతుందనగా "మనం అప్పుడెప్పుడో ఓ ఫేమిలీ ఫోటో తీయించుకున్నాం గుర్తుండా! అమ్మాయి, దాని కుటుంబం మనం అందరం అది ఏదీ? ఎక్కడుంది? ఓసారి తీసుకొస్తావా చూడాలని వుంది." అన్నారు.

"ఏమో ఎక్కడున్నాయో! వాళ్ళనడిగితే అదో రాద్ధాంతం. రేపు మనవడినడుగుతా" అన్నాను. తెల్లారేసరికి మనిషే లేరు. వెళ్ళిపోయారు కోరిక తీరకుండానే."

ఆవిడ చేతులు పట్టుకుని దుఃఖపడుతూ తన మనసులోని బాధ బయట పెట్టుకుంటూ వుంటే నా గుండె పగిలిపోయిందిరా!

భాస్కర్ మనం చాలా తప్పు చేశాం. తప్పుకాదు పాపం చేశాం. పిల్లలున్న తల్లిదండ్రులు మాట్లాడుకుంటే వాళ్ళ మధ్యన పిల్లలు నలిగిపోతారు అంటారుకదా! అలాగే తల్లిదండ్రులున్న పిల్లలు కూడా పోట్లాడుకోకూడదు. అది ఆ తల్లితండ్రులకు రంపపు కోత.

భాస్కర్. జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. తప్పు ఎవరిదైనా ఇద్దరం నష్టపోయాం. పెద్దదానిగా, నేను నిన్ను క్షమాపణ అడుగుతున్నాను జరిగిందంతా మర్చిపోయి మునుపటిలా కలిసుందాం. పోయిన నాన్ననెలాగూ తీసుకురాలేం. కనీసం అమ్మ సంతోషం కోసమైనా.

భాస్కర్ కి కళ్ళు మసకలు బారిపోయాయి. ఉత్తరం మడిచి జేబులో పెట్టుకుని బేస్ రూమ్ లోకి పరిగెట్టాడు. అప్పటికది ఆరోసారి. రాతికింద దాగిన నీళ్ళలా ఊరిపోతున్నాయి కళ్ళనీళ్ళు. కాసేపు బాధపడి మొహం కడుక్కుని వచ్చి సీట్లో కూర్చున్నాడు.

మరికొద్దీసేపట్లో మన విమానం ఛత్రపతి శివాజీ టెర్మినల్ లో లాండ్ అవుతుంది అని అనౌన్స్ మెంట్ వినిపించింది.

ఫ్లైన్ లాండ్ అయింది. భాస్కర్ కి లగేజ్ ఏమీలేదు. మధ్యాహ్నం కొరియర్ లో అక్క ఉత్తరం రాగానే చదివి వెంటనే ఆన్ లైన్ లో టికెట్ బుక్ చేసుకుని బ్రిఫ్ కేసుతోనే కారెక్కి ఎయిర్ పోర్ట్ కి వచ్చి విమానం ఎక్కాడు. బాస్ కీ, భార్య కీ మెసేజ్ లు పెట్టి సెల్ ఆఫ్ చేసాడు.

విమానం దిగాక నడుస్తూ సెల్ ఆఫ్ చేసి అక్కకి ఫోన్ చేశాడు. వెంటనే తీసింది. "భాస్కర్ నా ఉత్తరం అందిందా?"

"ఇప్పుడే ఫైట్ దిగానక్కా. వచ్చేస్తున్నాను" చెప్పంటే మళ్ళీ ఏడుపొచ్చింది.

"సర్లేరా! నేను గేటు దగ్గరే వెయిట్ చేస్తున్నా" అంది.

"ఇప్పట్నించీ ఎందుకు? నేనొచ్చేసరికి ఇంకా చాలా టైం పడుతుందిగా. ఇంటిదగ్గరకొచ్చాక ఫోన్ చేస్తా."

"నేను ఎయిర్ పోర్టులోనే ఉన్నానురా. బావగారు ఢిల్లీ వెళ్తుంటే సీ ఆఫ్ చెయ్యడానికి వచ్చా. ఆయన్ని పంపించాక చూస్తే డిస్ ప్లే లో హైదరాబాద్ నించి వచ్చే విమానం ఇంకాసేపట్లో వస్తుంది అని కనిపించింది. ఎందుకో నువ్వు వస్తావని అనిపించింది. చూసి వెళ్ళాం అని ఆగిపోయా. ఎక్కడున్నావ్ రా నువ్వు. నేను అరైవల్ గేటు దగ్గరికి వస్తున్నా"

"వచ్చేస్తున్నా అక్కా!" అంటూ నడక వేగం పెంచాడు. గాజు తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. మరోపందగజాలు నిషేధాజ్ఞలు. అది దాటితే ఇక కావలసినంత స్వేచ్ఛ. ఎదురుగా వున్న జనంలో ఆత్రంగా వెతికాయి అతనికళ్ళు. ఎక్కువ శ్రమపడకుండానే కనిపించింది కావలసిన వ్యక్తి.

"పద్దక్కా" అంటూ పసిపిల్లాడిలా పరిగెట్టాడు.

తల్లి తర్వాత తల్లిలా తమ్ముడిని కావలించుకుంది పద్మ. ***

[Click here to share your comments on this story](#)